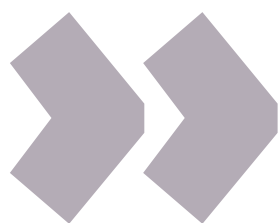

- Vanliga er tað okkurt sálarligt ella okkurt, ið nívir tey, ið er orsökkin til, at børn koma til eykasamrøðu. Tað kann vera, at foreldrini ikki liva saman, at tey verða happað í skúlanum, ein omma sum er deyð, at tey føla seg einsamøll, at onkur hevur verið útsettur fyri harðskap, tey føla seg uttanfyri felagsskapin ella tey kenna onkran, ið hevur upplivað siðamisbrot, sigur Karin Strøm, og leggur afturat.

- Nøkur teirra koma til samrøðu, tí tey ikki trívast. Tey verða ikki send víðari, tí tað er kanska ikki akkurát neyðugt hjá teimum. Nøkur hava einans brúk fyri at

- Vit síggja tað út frá okkara samrøðum við børnini. Vit hava børn, ið sita grátandi

yvirav okkum og eru kedd, tí tey ongar vinir hava. Øll hava eina fartelefon, men tað er ikki tað sama sum, at øll hava tað gott

tosa við onkran og tað kunna vit hjálpa við. Nøkur eru eisini partar av bólum, ið er fyri børn, hvørs foreldur eru farin frá hvørjum øðrum. Har fáa tey høvi at tosa um hvussu tey hava tað við hinum, ið eru í sama bólki.

Strævið og tærandi

Tíverri, so hendir tað javnan, at heilsufrøðingarnir mugu staðfesta, at hóast børnini verða send víðari í skipanini, so fáa viðkomandi ikki altíð hjálpina, ið teimum tørva.

- Tá vísir tað seg oftani, at tey eru ikki komin víðari í skipanini. Tá kunna vit ikki annað enn at royna

at rykkja og fáa gongd á málið, sigur Karin Strøm.

Fyri heilsufrøðingar og lærarar, ið hava sína dagliga gongd við hesum børnum, gerst tað skjótt strævið at síggja, at tað almenna Føroyar ikki megna lofta teimum.

- Tað er strævið og tærandi, tá man merkir, at skipanin støðgar upp. Tí vit kenna børnini, vit síggja tey, vit eru millum tey og vit síggja, at tey enn eru í bíðistøðu. Teirra gerandisdagur verður bara verri og verri. Hjá summum gongur tað bæði útyvir skúlan, heimalívi og frítíðina, um tey ikki sleppa víðari, sigur Karin Strøm.